

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: T.H.D.**, místem podnikání ..., *zastoupeného Mgr. Ivo Žižkovským, advokátem se sídlem Martinská 10, Plzeň*, proti **žalovanému: Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 2. 5. 2012, čj. 2591-2/2012-160100-21,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Předmět řízení

Žalobou předanou k poštovní přepravě dne 26. 6. 2012 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 2. 5. 2012, čj. 2591-2/2012-160100-21, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Žalobou napadeným rozhodnutím Celní ředitelství Plzeň zamítlo odvolání žalobce a potvrdilo platební výměr Celního úřadu Klatovy ze dne 20. 2. 2012, čj. 2297/2012-166300-022, jímž byla žalobci za zdaňovací období říjen 2011 vyměřena spotřební daň z lihu

v celkové výši 6.840,- Kč podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*zákon o spotřebních daních*“).

V daném případě se sporuje zejména aplikace ust. § 4 odst. 1 písm. f) části věty před středníkem zákona o spotřebních daních, podle něhož plátcem daně je právnická nebo fyzická osoba, která skladuje nebo dopravuje vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky pro osobní spotřebu, nebo uvádí do volného daňového oběhu vybrané výrobky, aniž prokáže, že se jedná o vybrané výrobky zdaněné, nebo pokud neprokáže způsob jejich nabytí oprávněně bez daně.

II. Obsah žaloby

V žalobě se namítá, že žalobce nebyl dopravcem ani skladovatelem předmětných lihovin, neboť v inkriminované době měl objekt v podnájmu N.D.T. Z pouhé skutečnosti, že v době kontroly nebyl přítomen zrovna pan N.D.T., nýbrž žalobce, a že klíče měl v danou chvíli u sebe žalobce, nelze vyvodit závěr, že N.D.T. nebyl skladovatelem zajištěných lihovin, nýbrž že skladovatelem byl žalobce. Není přeci povinností pana N.D.T., aby se v objektu zdržoval nepřetržitě každý den od rána do večera, a je přeci pouze na jeho vůli, komu půjčí či svěří klíče od objektu. Dále se žalobce domnívá, že žalovanému nepříslušelo hodnotit podnájemní smlouvu uzavřenou mezi žalobcem a panem N.D.T., když samy strany podnájemní smlouvy nikterak tuto smlouvu nerozporují. Žalobce tedy opětovně uvádí, že nebyl skladovatelem vybraného zboží, neboť objekt, ve kterém se zboží nacházelo, měl v podnájemním vztahu pan N.D.T., a toto zboží patřilo právě jemu. Žalobce nebyl ani dopravcem předmětného zboží.

III. Vyjádření žalovaného správního orgánu k žalobě

Žalovaný správní orgán se k žalobě vyjádřil tak, že setrvává na závěru o tom, že žalobce byl skladovatelem posléze zajištěného lihu ve spotřebitelském balení, neboť veškeré znaky, které jsou ve smyslu dosavadní judikatury správních soudů imanentní pojmu skladovatel, žalobce naplnil. Jak vyplývá z obsahu spisu, vybrané výrobky byly zjištěny v objektu domu v ulici ... Tento objekt v inkriminované době oprávněně užíval žalobce, a to na základě nájemní smlouvy uzavřené dne 7. 7. 2007 s vlastníkem objektu, přičemž v uvedeném objektu měl žalobce jako podnikající fyzická osoba současně evidované místo podnikání. Při kontrole celních orgánů byl žalobce v místě kontroly osobně přítomen, přičemž disponoval klíči od objektu a tedy měl v době kontroly faktickou možnost dispozice s předmětnými vybranými výrobky. Žalobce sice označil jako vlastníka zajištěných výrobků v průběhu řízení pana N.D.T., který měl být v době kontroly celních orgánů podnájemcem uvedeného objektu z titulu podnájemní smlouvy uzavřené mezi jmenovaným a žalobcem. Jmenovaný však nebyl při kontrole celních orgánů zastížen, nebyl přítomen v objektu, přičemž mj. vzhledem k potvrzené existenci jediné sady klíčů od objektu, které měl v držení v době kontroly žalobce, nebyl jmenovaný ani osobou, která měla ve vztahu k později zajištěnému zboží v době kontroly celních orgánů možnost faktické dispozice. Jako důkaz o existenci podnájemního vztahu odůvodňující liberaci předložil žalobce podnájemní smlouvu uzavřenou mezi ním a panem N.D.T., na jejímž základě měl být jmenovaný podnájemcem daného objektu v době od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2011. Přes názor žalobce žalovaný nehodnotil tuto smlouvu z pohledu její platnosti (zákonnosti), ale hodnotil ji jako žalobcem předložený listinný důkaz z hlediska její pravdivosti a závažnosti, tedy upotřebitelnosti ve

vztahu ke skutkovému stavu věci. Právě v tomto směru dospěl žalovaný k závěru o neupotřebitelnosti této smlouvy jako důkazu, který má doložit tvrzení žalobce o existenci podnájemního vztahu v inkriminované době. Podnájemní smlouva byla dle údajů uvedených na ověřovací doložce, kterou je smlouva opatřena, podepsána dne 7. 11. 2011, tedy až poté, co byla provedena kontrola v objektu a bylo zjištěno skladování vybraných výrobků. Pro podnájemní smlouvu týkající se nemovitosti vyžaduje zákon písemnou formu a tedy právě datum podepsání smlouvy je relevantním údajem vypovídajícím o době uzavření předmětného závazkového vztahu. Tato smlouva jako listinný důkaz tedy neprokazuje tvrzení žalobce o existenci uvedeného podnájemního vztahu v době kontroly a je tak jako důkaz neupotřebitelná. Jiný důkaz žalobce nepředložil. Žalovaný je však toho názoru, že v daném případě odpovědnosti žalobce za skladování zajištěného lihu ve spotřebitelském balení jednoznačně svědčí především okolnosti zjištěné během kontroly celních orgánů, přičemž případná existence podnájemního vztahu nemůže mít na tento závěr žádný vliv, nenacházel-li se v situaci žalobce v době kontroly případný podnájemce jako eventuálně neoprávněný uživatel objektu. Žalobce jako oprávněný nájemce objektu se tedy právně relevantním způsobem neliberoval. Dle názoru žalovaného se ve vztahu k tvrzení žalobce o existenci podnájemního vztahu jedná o tvrzení účelové, kterým má být zastřen skutečný stav věci, kterému svědčí skutková zjištění učiněná v rámci kontroly celních orgánů. Žalovaný je tedy názoru, že právě žalobce naplnil vlastním jednáním znaky skladovatele posléze zajištěného lihu ve spotřebitelském balení a tedy právě žalobce je osobou povinnou k úhradě spotřební daně tak, jak mu byla tato povinnost uložena v rámci daňového řízení.

IV. Vlastní argumentace soudu

Ze správních spisů soud zjistil, že dne 21. 10. 2011 provedli pracovníci Celního ředitelství Plzeň na základě vydaného příkazu soudce Okresního soudu v Klatovech domovní prohlídku ve všech prostorech domu na adrese ..., který měl v inkriminovanou dobu celý pronajatý žalobce. Při uvedené domovní prohlídce bylo v provozovně zjištěno skladování jednak lihovin ve spotřebitelském balení bez kontrolních pásek a jednak tabákových výrobků ve spotřebitelském balení bez tabákových nálepek. Za zdaňovací období říjen 2011 Celní úřad Klatovy vyměřil žalobci platebním výměrem ze dne 20. 2. 2012, čj. 2297/2012-166300-022, spotřební daň z lihu v celkové výši 6.840,- Kč a platebním výměrem ze dne 20. 2. 2012, čj. 2308/2012-166300-022, spotřební daň z tabákových výrobků v celkové výši 182.635,- Kč, obojí podle zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních. Proti každému z těchto platebních výměrů se žalobce odvolal. Odvolání žalobce bylo zamítnuto a odvoláním napadené rozhodnutí bylo potvrzeno Celním ředitelstvím Plzeň ve vztahu ke spotřební dani z lihu rozhodnutím ze dne 2. 5. 2012, čj. 2591-2/2012-160100-21, a ve vztahu ke spotřební dani z tabákových výrobků rozhodnutím ze dne 2. 5. 2012, č. j. 2591-3/2012-160100-21. Proti těmto rozhodnutím odvolacího orgánu podal žalobce žaloby ke zdejšímu soudu: žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 2. 5. 2012, čj. 2591-2/2012-160100-21, je vedena pod sp. zn. 30Af 23/2012 a žaloba proti rozhodnutí Celního ředitelství Plzeň ze dne 2. 5. 2012, č. j. 2591-3/2012-160100-21, byla vedena pod sp. zn. 30Af 24/2012. Žaloba vedená pod sp. zn. 30Af 23/2012 se právě přezkoumává, o žalobě vedené pod sp. zn. 30Af 24/2012 bylo rozhodnuto rozsudkem ze dne 30. 9. 2013, čj. 30Af 24/2012-79.

Věci vedené pod sp. zn. 30Af 23/2012 a pod sp. zn. 30Af 24/2012 se liší toliko tím, že v první z nich jde lihoviny a ve druhé o tabákové výrobky. Argumentace žalobce, že nebyl

plátcem spotřební daně ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) části věty před středníkem zákona o spotřebních daních, je v obou případech identická. Jelikož senát, který rozhoduje tuto věc, zcela sdílí právní názor, k němuž došel senát, který rozhodoval věc vedenou pod sp. zn. 30Af 24/2012, lze v odůvodňování tohoto rozsudku pokračovat za důkladné exploatace rozsudku ze dne 30. 9. 2013, čj. 30Af 24/2012-79.

Ke sporované aplikaci zákonného ustanovení existuje ustálená judikatura správních soudů.

Ohledně výrazu „osoba, která skladuje vybrané výrobky“ užitého v § 4 odst. 1 zákona o spotřebních daních došel Nejvyšší správní soud k zásadnímu závěru, že „pro závěr, že konkrétní osoba „skladuje“ vybrané výrobky, není nutné prokázat, že o existenci těchto výrobků věděla a měla v úmyslu je uchovávat a zajišťovat před znehodnocením, odcizením apod. Za účastníka řízení vedených ve smyslu § 42 odst. 2, 11 a 12 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, tak může být považován i ten, kdo má tyto výrobky pouze v detenci, není-li zjištěna osoba, která by je skladovala „kvalifikovaným“ způsobem. [...] Z povahy věci však plyne, že vlastníka nemovitosti, v níž je uskladněno jisté zboží, nelze a priori považovat za skladovatele těchto věcí. U skladování je totiž nutno předpokládat jistý kvalifikovaný vztah k uskladněnému zboží. Atributem skladování bude přinejmenším vědomost o zboží a úmysl je uchovávat a zajistit před znehodnocením, odcizením apod. [...]. Nejvyšší správní soud si je nicméně vědom praktických potíží, které by s dokazováním shora popsanych skutečností byly spojeny a které by mohly, dle jeho názoru, vést často i ke zmaření účelu celého řízení. Shora popsany výklad proto konfrontoval s výkladem teleologickým [...]. Z tohoto pohledu je závěr plynoucí z jazykového výkladu zcela neudržitelný a pojem skladování by měl být vykládán spíše ve smyslu detence.“ (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2009, čj. 7 Afs 69/2007-85, publikovaný pod č. 2533/2012 Sb. NSS). Detence je přitom obdobná držbě, jejíž podstatou jsou dva prvky: 1/ vůle držitele nakládat s věcí jako s vlastní (subjektivní prvek) a 2/ faktické ovládání věci, tzv. výkon faktického panství nad věcí (objektivní prvek). Detenční právo vykonává osoba, která stejně jako držitel vykonává faktické panství nad věcí, avšak nakládá s věcí jako s cizí. U detentora je tedy dáno faktické ovládání věci, nikoli však již vůle nakládat s touto věcí jako s vlastní (k tomu blíže srovnej Fiala, J., Kindl, M. a kol.: *Občanské právo hmotné*. Plzeň: Aleš Čeněk, 2007, str. 244).

Blíže se pak Nejvyšší správní soud k této problematice vyjádřil také v rozsudku ze dne 23. 4. 2009, čj. 9 Afs 59/2008-80, dostupném na www.nssoud.cz, dle kterého mohou být osobou skladovatele v obecné rovině „např. neoprávněný uživatel skladovacích prostor, podnájemce, nájemce či vlastník, u nichž je nutno prověřit postupně jejich vztah ke skladovacím prostorám“. Pro vznik povinnosti dle § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních je tedy relevantní uložení vybraných výrobků u osoby, kterou lze pokládat za skladovatele ve výše uvedeném smyslu, kdy shora učiněný výklad pojmu skladování je v plném rozsahu použitelný i na nyní projednávanou věc. Z hlediska naplnění tohoto pojmu je přitom nerozhodné, kdo má uložené výrobky ve svém vlastnictví (srov. již rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 8. 2009, čj. 1 Afs 81/2009-68, a ze dne 27. 6. 2008, čj. 5 Afs 35/2008-53, oba dostupné na www.nssoud.cz), ale podstatné je faktické ovládání věci. Z povahy věci pak plyne, že při určování osoby povinné k dani se celní orgány budou obracet nejprve na osoby, u kterých je detence vybraných výrobků nejvíce pravděpodobná, tj. na

vlastníka či oprávněného nájemce skladovacích prostor. Tyto osoby buď prokáží, že se jedná o výrobky zdaněné, resp. se této odpovědnosti zproští (liberují se), když prokáží, že k těmto výrobkům nemají jakýkoli kvalifikovaný vztah (srovnej výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2009, čj. 7 Afs 69/2007-85). Je však třeba zdůraznit, že určování osoby povinné k dani nemůže být ani v těchto případech svévolné či nahodilé, ale jak Nejvyšší správní soud vyjádřil v citovaném rozsudku ze dne 23. 4. 2009, čj. 9 Afs 9/2008-80: *„Postup cestou od osoby s nejbližším vztahem k výrobkům k osobám dalším je nutné omezit, a to pouze na osoby, u kterých je existence detenčního práva k výrobkům alespoň pravděpodobná.“*

V posuzované věci je z obsahu předloženého spisového materiálu patrné, že žalobce jako nájemce uzavřel s vlastníkem objektu, panem M.K. jako pronajímatelem, dne 7. 7. 2007 nájemní smlouvu mj. na pronájem nebytových prostor v objektu ..., a to na dobu určitou od 7. 7. 2007 do 30. 6. 2009. Doba nájmu byla poté prodlužována písemně uzavíranými a číslovanými dodatky, kdy dodatkem č. 3 uzavřeným dne 30. 6. 2010 byla platnost smlouvy a nájemního vztahu prodloužena na období od 1. 7. 2010 do 30. 6. 2011; dodatkem č. 4 uzavřeným dne 30. 6. 2011 byla doba nájmu prodloužena na období od 1. 7. 2011 do 31. 3. 2012. Nájemní smlouva obsahuje v čl. V. odst. 8 nazvaném „Povinnosti nájemce“ smluvní ujednání, dle kterého nelze nemovitost a pozemky dále pronajímat bez souhlasu pronajímatele s tím, že v případě porušení této povinnosti ze strany nájemce bude toto důvodem pro okamžité zrušení smlouvy. Spisový materiál dále obsahuje dohodu ke smlouvě o nájmu nebytových prostor uzavřenou dne 12. 10. 2010 mezi vlastníkem objektu a pronajímatelem M.K., mezi žalobcem jako nájemcem a dále mezi zaměstnancem žalobce, panem S.D.D. Z této dohody vyplývá, že osobu nájemce (žalobce) bude po dobu její nepřítomnosti, a to od 14. 10. 2010 do 28. 2. 2011, v objektu zastupovat zaměstnanec S.D.D. (pozn.: zvýraznění doplněno krajským soudem).

Vzhledem k tomu, že při kontrole objektu na adrese ..., k níž došlo dne 21. 10. 2011, byla na místě zjištěna osoba žalobce, která se v době prohlídky v provozovně zdržovala, která v souladu s výše uvedenými skutečnostmi oprávněně objekt užívala na základě řádně uzavřené nájemní smlouvy a která současně měla v tomto objektu evidované i faktické místo svého podnikání (provozovnu), celní orgány dle krajského soudu nepochybily, pokud se na žalobce zaměřily jakožto na osobu, která měla dle zjištěných informací ke skladovaným výrobkům nejbližší vztah.

Namítal-li žalobce v předcházejícím řízení i v podané žalobě, že v době provedené kontroly sice byl nájemníkem uvedených prostor, avšak tyto prostory v období od 1. 10. 2010 do 31. 12. 2011 dále pronajal třetí osobě, krajský soud ve shodě se závěry celních orgánů této argumentaci žalobce nepřisvědčil. Předně je nutno konstatovat, že jmenovaný podnájemce N.D.T. nebyl v místě kontroly vůbec přítomen, přičemž není bez významu, že sám žalobce i vlastníkem objektu, M.K., v průběhu řízení potvrdili (viz protokol o podaném vysvětlení ze dne 1. 2. 2012, č. j. 1619/2012-166300-022), že k objektu existovala toliko jediná sada klíčů, které si nájemci mezi sebou předávali a jimiž v době prohlídky disponoval právě žalobce. Tvzení žalobce o existenci podnájemního vztahu dále zpochybnila skutečnost, že podnájemní smlouva byla uzavřena v rozporu se smlouvou nájemní, konkrétně s výše citovaným čl. V. odst. 8 smlouvy, který nájemci zakazuje nemovitost dále pronajímat bez předchozího

souhlasu pronajímatele, přičemž z výpovědi M.K. v rámci podaného vysvětlení, k němuž došlo dne 1. 2. 2012 u celního úřadu (viz protokol č. j. 1619/2012-166300-022) v této souvislosti vyplynulo, že jmenovaný žalobci souhlas k dalšímu pronájmu neudělil. Vedle skutečnosti, že předmětná podnájemní smlouva odporovala nájemní smlouvě, však existenci podnájemního vztahu významně zpochybnila především skutečnost, že podnájemní smlouva, u níž zákon v případě nájmu nemovitosti vyžaduje písemnou formu, byla dle údajů obsažených na ověřovací doložce, kterou je smlouva opatřena, oběma smluvními stranami podepsána dne 7. 11. 2011, tj. až poté, kdy v objektu došlo k provedení prohlídky a bylo zjištěno skladování vybraných výrobků a téměř rok poté, kdy mělo dojít ke vzniku podnájemního vztahu. Existenci podnájemního vztahu pro období od 1. 10. 2010 pak vylučují i okolnosti vyplývající z dohody ke smlouvě o nájmu nebytových prostor, která byla uzavřena dne 12. 10. 2010 mezi vlastníkem objektu a pronajímatelem M.K., žalobcem jako nájemcem a jeho zaměstnancem, panem S.D.D., z níž je zřejmé, že po dobu nepřítomnosti žalobce, konkrétně v období od 14. 10. 2010 do 28. 2. 2011, bude žalobce v objektu zastupovat jeho zaměstnanec S.D.D. (pozn.: zvýraznění doplněno krajským soudem). Je tedy zjevné, že pro období 14. 10. 2010 - 28. 2. 2011 zde existovala řádně uzavřená dohoda ze dne 12. 10. 2010, jejíž obsah byl s následně uzavřenou podnájemní smlouvou ve zjevném rozporu. Na základě výše uvedených skutečností se tak jeví nepravděpodobným tvrzení žalobce obsažené v žalobě, že z pouhé shody náhod, že v době kontroly nebyl na místě přítomen pan N.D.T., nýbrž žalobce, který také disponoval klíči, nelze vyvodit závěr, že by pan N.D.T. nebyl skladovatelem předmětných výrobků, když není jeho povinností se v objektu zdržovat nepřetržitě a je rovněž na jeho vůli, komu svěří klíče od objektu.

Krajský soud naopak ve shodě se závěry celních orgánů dospěl k závěru, že žalobci se v předcházejícím řízení nepodařilo zpochybnit existenci nájemního vztahu k danému objektu, kdy lze bezpochyby dovodit, že to byl právě žalobce, kdo měl ke skladovaným výrobkům nejbližší vztah, neboť se nacházely v jeho dispozici v prostorách, kde žalobce vykonával svou podnikatelskou činnost a kde také bydlel. Vzhledem k tomu, že žalobce neprokázal, že by se jednalo o výrobky již zdaněné, lze uzavřít, že žalobce byl osobou skladující tyto výrobky ve smyslu § 4 odst. 1 písm. f) zákona o spotřebních daních, a tedy i osobou povinnou k úhradě spotřební daně z těchto vybraných výrobků. Takto uplatněné žalobní námitky proto krajský soud nepřisvědčil.

Celním orgánům pak nelze v této souvislosti ani vytýkat, že se zabývaly obsahem předložené podnájemní smlouvy a okolnostmi jejího uzavření, neboť to byl žalobce, kdo na jejím základě stavěl svou obranu a kdo tuto smlouvu za účelem své liberace celním orgánům předložil. Správní orgány proto byly povinny ověřit, zda žalobcem předestřená tvrzení odpovídají skutečnosti a zda formální stav odpovídá skutečnému stavu věci. Ani tato žalobní námitka proto nebyla shledána důvodnou.

V. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Účastníci řízení souhlasili s rozhodnutím soudu o věci samé bez jednání (§ 51 odst. 1 věta první s. ř. s.).

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný správní orgán se však práva na náhradu těchto nákladů vzdal, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 31. ledna 2014

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Helena Kovářiková